

Voiteluvirhe

— No niin, nyt olemme saaneet tähän mikrofonin ääreen pääministeri Mauno Koiviston. Vieläkin höyryävä ja hengästynyt pääministeri on juuri palannut Ruotsin-matkaltaan, joka ei valitettavasti sujunut aivan nuottien mukaan. Mistä tämä nyt kiikasti, Mauno, ylikuntoako se oli vai mitä?

— Huhhuh, huhhuh, huhhuh. Niin, täytyy sanua, että ei osunut voitelu kohalleen. Kokeiltiin Thorbjörnin kanssa kyllä monenlaista mönjää siinä lehdistötilaisuuden alla, mutta ei saatu tarpeeksi pitua, rupesi jotenkin lipsumaan. Sitä tämmöisellä isolla miehellä voiteet kuluvat äkkiä ja sukatkin joskus. Alkumatka meni kyllä vielä mukavasti, kun oli enempi sellaista helpompaa, mutta sitten lopussa se lipsui, ei voinut mitään.

— Niin, täältä katsomon puolelta näytti, että ratkaisu tapahtui juuri tuossa lehdistötilaisuudessa, kun sinulta kysyttiin, että onko Suomi huolestunut Norjan ja Usan asetouhuista. Näytti ikäänkuin siltä, että olisit siinä hieman empinyt ennenkuin vastasit ei. Oliko puskaradio ehkä pettänyt, vai pysytkö todella koko ajan tilanteen tasalla?

— Kyllä täytyy sanua, että meidän huoltojoukot hoiti hyvin hommansa. Kyllä minä sain jo aiemmin kuulla, mitä ne jenkit ja norjalaiset siellä puuhaa, ja tiesinhän minä ne koviksi pojiksi entuudestaan. Ja kävi siinä mielessä sekin, että pistän nyt jukulauta niille luun kurkkuun. Vaan sitten se meni jotenkin kipsiin koko homma ja näin siinä sitten kävi. Olisihan siitä tietysti ollut apua, kun olisi sattunut juuri sil-

le kohdalle joku huutosakki tai edes väliaikamies hihkumaan tilannetta, että olisi osannut aavistaa.

— No siinä hässäkössäkö ne nämä neuvostoliittolaiset sitten pääsivät niinku karkuun?

— Täytyy sanua, etten minä sitä oikein ehtinyt huomata, kun olin sen verran tukossa. Mutta kyllä minä epäilen, että vähän myöhemmin se tapahtui, siinä kun me törmäsimme yhteen Sini-salon Tasin kanssa. Ja kyllä se neuvostoliittolaisten rynnistys oli mulle yllätys, en minä uskonut, että ne tuolla tavalla. Norjalaisia minä siinä oikeastaan vain kyttäilin.

— Mitenkäs nyt on, seuraavat presidentinvaalit ovat neljän vuoden kuluttua, aiotko vielä jatkaa sinne saakka?

— Täytyy sanua, että se on otettava vuosi kerrallaan. Kyllähän se tämmöinen kokemus aina vähän masentaa, mutta pitää tässä katsella, jos sattuu intoa riittämään. Eikähän sitä edes tiedä, tuleeko niitä presidentinvaaleja ollenkaan, kun on tämä tilanne tämmöinen. Ja riippuu se tietysti siitäkin, pysyykö tuo kunto päällä ja mitä ne valitsijamiehet sitten aikanaan sanovat. Se on pitkä aika tuo neljä vuotta.

— Kiitoksia sinulle paljon, Mauno, näistä rohkaisevista sanoista. Olet tehnyt osuutesi parhaasi mukaan. Eihän kukaan aina onnistu, mutta me uskomme vakaasti, että vielä se aurinko paistaa meillekin. Päästämme nyt sinut Tamminiemen saunaan ja pesulle ja toivotamme sinne paljon onnea.

— Kiitos. Sitä siellä tarvitaan.